

Nadal i Messies

ÒPERA

Messiah

Autor: Georg Friedrich Händel (1742), amb llibret de Charles Jennens, sobre texts bíblics.

Intèrprets: Sandrine Piau, soprano; David DQ Lee, contratenor; Topi Lehtipun, tenor; Florian Boesch (baríton); Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana, director: Josep Vila i Casañas. Ensemble Matheus. Director: Jean-Christophe Spinosi.

Lloc i data: Palau de la Música Catalana, Cicle Palau 100 (19/XII/2012)

ROGER ALIER

Encara que el cèlebre *Messies* de Händel sembla més aviat propi de la Setmana Santa, s'ha convertit en un plat típic del nostre Nadal barceloní.

Disposats a criticar, ja que és aquesta la missió que tinc encomanada com a professional, direm que el resultat global de l'aposta de Palau 100 ha resultat molt satisfactori, però amb un pelet de fredor per la manera en què va enfocar orquestralment la partitura l'Ensemble Matheus, amb el seu enèrgic director francès Jean-Christophe Spinosi, especialment actiu en el camp de l'oratori.

Spinosi està habituat a dirigir grans cantants del gènere, com

ara la soprano Sandrine Piau (debut a Espanya), brillant en les seves àries solistes tan importants; el contratenor David DQ Lee (primer premi d'un recent concurs Viñas de Barcelona): la seva tersa i ben projectada veu va ser una de les joies de la sessió, i el baríton Florian Boesch, un altre habitual en el món de l'oratori, que va defensar amb rotunditat les seves intervencions, especialment l'extensa ària amb trompeta de la tercera part.

També es va destacar força el tenor Lehtipuu, que hem sentit recentment a *La flauta màgica* de René Jacobs, però va estar millor aquí. Malgrat la qualitat al pòdium, hi va regnar un ambient de contenció en la resposta del públic, que es va abstenir d'aplaudir en alguns dels moments més destacats (*Hallelujah!* inclòs), no per falta de satisfacció, sinó per una sensació, que passa molt sovint, que cal abstenir-se d'aplaudir en obres solemnes, quan és precisament en això on radica la interacció entre artistes i assistents.

Excel·lent, per altra banda, la tasca del Cor de Cambra del Palau i també de bon nivell la prestació de l'orquestra. Quan al final es va oferir l'obligada repetició de l'*Hallelujah!*, el director va intentar animar la nombrosa concurrència perquè se sumés al cant, amb un èxit només relatiu.●